

ARA VÈNEN ELECCIONS

S'apropen eleccions. I diuen que hem de canviar els regidors perquè fa massa temps que només ells, solets, se sacrifiquen pel país; i un greuge tal no és bo ni és de justícia.

Però, valgui'ns sant Nin i sant Non, venerats a la catedral d'Egara! ¿Com el farem el canvi si arreu se'ns reenganxen tots i gairebé ni un de sol no vol abandonar el setial ni la poltrona?

Per això jo penso que caldria votar altre cop tots els qui ja hi són a l'Ajuntament i hi tenen escó o cadira escalfada i així ells, en nom nostre, ens triarien uns alcaldes excel·lents, audaçs i valents que bé podrien ser els mateixos que ara tenim, que és de bona llei ésser agraïts i reconèixer-los llurs sacrificis. I en pac i en premi als bons serveis prestats conferir-los la vara de bell nou, per un període llarg, ben llarg, com ho fan a París que diu que en tenen un d'alcalde fa quaranta anys seguits i encara els dura i els és bo... I penso que deu ésser tan imaginatiu i creador, i progressista i incansable com el dia primer, quan era nou de trinca. Que de coses d'aquestes ja en passen a França (Aprènem-ne d'un cop dels parisencs, ells que són fills de la "Ville Lumière" i per això ho veuen tot clar! I no oblideu que abans, en els bons temps, totes les modes i els invents, i tota cosa bona, venia de París: fins els marrecs! I no com ara, que qualsevol fill de veí gosa néixer en una prosaica clínica, al tombant d'una cantonada infecta. I així ens va el país!).

Deixant, però, de banda el preàmbul i l'incis entrem, si us plau en matèria.

Què hem d'elegir? *Regidors o consellers? Jurats o síndics; cònsols o paers? O potser uns "cunsaials"* de baixa estofa?

Segons la llei de Madrid, que és la que mana encara, hem d'elegir "*Concejales*" paraula que els vocabularis en ús tradueixen per *regidor, edil o conseller*, a gust del consumidor.

La Llei Municipal de Catalunya de 1933-34 (i en faig esment per allò que no fa gaires anys era encara un axioma, és a saber, que tota cosa d'abans de la guerra era de més bona qualitat) parlava aquella Llei de *consellers* en general, i deia, també, que havien de ser-ho sense cap remuneració; i d'uns pocs *consellers-regidors* (com si diguéssim "soldats de primera") que aquest sí que *podien ésser remunerats*, però no pas obligadament.

I aquesta és la nostra comesa: elegir *Regidors* o *Consellers*. Després seran ells els qui votaran el President que, segons la llei en vigor, es dirà *Alcalde*.

El nostre Parlament autònom en aprovar la llei catalana que ja he citat i substituïa el proposat nom de *batlle* com a títol del president de la corporació, "pel més escaient d'Alcalde". I això a desgrat que el mateix diccionari normatiu de l'I.E.C. anotava -bé que en 2ª acceptió- que *batlle* podia ser sinònim d'alcalde. Però sí que definia explícitament que el *batlle era antigament l'autoritat municipal i judicial en els pobles; i la batllia, el càrrec i dignitat del batlle i, així mateix, el territori de la seva jurisdicció; mentre que Alcalde ve registrat com a primer magistrat municipal d'una ciutat, vila o poble; el qui presideix l'Ajuntament de la ciutat, etc.*

Constatem, doncs, que el nostre Parlament no anava lluny d'osques perquè és evident que les atribucions d'un batlle eren més generals i més extenses que no les d'un alcalde. Però en els temps que corren ja en té ben bé prou un alcalde amb les atribucions que té. Planyeu-lo, pobret!

És de raó que no diguem *Batlle* i sí *Alcalde*, tal com ho disposava la nostra llei. Així no solament parlarem ben correctament sinó que, a la llarga, ens estalviarem problemes. Perquè, ara, a mi se m'acut que entre les moltes accions que pot fer un alcalde (ep! fixeu-vos que dic *pot fer* i no pas *que ha de fer*) ja s'hi compta alguna que altra *alcaldada*, paraula que el Diccionari descriu molt bé, com s'escau tractant-se d'una cosa tan seriosa. I penso que ho defineix d'una manera succinta però ajustadament i com a cosa que *pot anar inhereent al càrrec*.

En canvi no veig que existeixi el mot *jutjada*; ni tampoc el de *batllada* el veig anotat enlloc.

És que potser aquests funcionaris són uns sants barons i més perfectes? Jo no gosaria pas pronunciar-me sobre aquests vuit i nous i cartes que no lliguen perquè, humilment, em reconec posseïdor, només, d'una matèria grisa racionada i justeta. Per a anar fent.

Jo crec que tots estarem d'acord que les paraules *homòfones* sempre són perilloses i s'haurien d'emprar a justa mida perquè sovint no són prou entenedores: penseu-ho una mica!

I sí és ben cert que a tothom agraden les *ballades* i les *revetlles* i *vetllades*..., digueu-me qui hi ha que no digui: -De fam, de foc i de pesta, i d'*alcaldades* i de *batllades*, deslliureu-nos-en sempre, Senyor!

Agustí Palau i Codonyers

EL MIL.LENARI DE SENTMENAT

El dia de Sant Josep va inaugurar-se a la veïna població de Sentmenat el "MIL.LENARI DE SENTMENAT, 983-1983", que vol representar la manifestació de joia i companyia de tot un poble celebrant el seus primers mil anys d'història.

D'acord amb la documentació que fins a la data s'ha recollit, el fet del Mil.lenari sorgeix d'un sentmenatenc, en Joan Guàrdia, qui va adreçar una instància a l'Ajuntament de la Vila posant-lo en antecedents tot informant-lo que, regiran papers i antics pergamins, havia trobat al "Cartulari del Monastir de Sant Cugat del Vallès" una anotació en la que es realitzava una cessió de terres al terme de "Sancti Minati".

És a partir d'aquest fet que l'Ajuntament sentmenatenc assumeix la celebració i en Plé municipal acorda que el 1983 sigui l'any del Mil.lenari, expressant que la inauguració del mateix es realitzi el mes de Març, ja que l'anotació al "Cartulari de Sant Cugat" datava del 24 de Març de 1983, i encarregant a uns sentmenatencs que formin la "Comissió del Mil.lenari" que tindrà com a principal objectiu l'organització del programa d'actes, així com el desenvolupament del mateix.

D'aquesta guisa fou com el dia de Sant Josep, a partir de les sis de la tarda i sota la presidència de l'Alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall que ostentava la representació del Comte de Barcelona, puix que el 983 el terme de "Sancti Minati" pertanyia a l'esmentat comte, va realitzar-se una brillant sessió inaugural.

La Comissió del Mil.lenari va aconseguir portar a aquesta simpàtica vila a la BANDA MUNICIPAL DE MÚSICA DE BARCELONA, una autèntica apoteosi musical. Els músics barcelonins varen delejar al públic amb un escollit repertori que entusiasma al sentmenatenc i al de fora que varem assistir-hi.

Només assenyalar que els actes d'aquesta important efemèride de la vida vallesana, i indiscutiblement sentmenatenc, es succeïren en el decurs de l'any, essent la més propra "La gran sardana de Catalunya", una immensa rotllana de sardanistes que pretenen abraçar el perímetre urbà de Sentmenat.